

LBRIS

We know
books

Sidonie Bonnec

Cântec de leagăn

Titlul original: *La fille au pair*

Copyright © Éditions Albin Michel – Paris 2025

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2026, pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BONNOC, SIDONIE

Cântec de leagăn / Sidonie Bonnec ; trad. din lb. franceză de Mihaela

Racolța. - București : Crime Scene Press, 2026

ISBN 978-630-6749-19-5

I. Racolța, Mihaela (trad.)

821.133.1

Coperta: CORNELIA MOȚĂIANU

Redactor: ALEXANDRU ARION

Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION

Tehnoredactor: GINA ELIDA ROGOJINOIU

Bun de tipar: iulie 2026

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Sidonie Bonnec

Cântec de leagăn

traducere din limba franceză
de Mihaela Racolța

CRIME SCENE PRESS
2026

pași mici, mi-e teamă să nu cad, să nu mă rănesc, mi-e frică de propria frică. Am impresia că fac pași uriași, dar nu înaintez decât câțiva centimetri. Deodată, degetele mele se ating ușor de ceva. Încep să tremure. O altă piele. Degetele mele o recunosc. E o piele rece și moale. Un țipăt se formează în măruntaiele mele și izbucnește. Un țipăt nebun, răgușit. Pielea nu reacționează.

Cu ceva timp înainte. Plouhernec, luni, 12 februarie 1996.

Cerul e cenușiu ca ardezia și varsă tot ce poate peste elevii care se strecoară prin enormul păienjeniș de stâlpi din beton armat ai liceului Chateaubriand. Eu și Morgane ieșim ca din pușcă să prindem autobuzul de 18:12, altfel trebuie să-l așteptăm pe cel de la 18:55, și nici vorbă să vrem asta. Ce să faci la Paimpol în februarie, când se lasă seara, școala își închide porțile și cafeneaua din colț e ocupată de alcoolici? Nimic. Crede-mă, mai bine te întorci acasă. Da, chiar și când „acasă” înseamnă Plouhernec, un loc care abia merită numele de oraș, dar pentru că nu vrei să te adâncești în resentimentele pe care ți le provoacă treaba asta, îi spui oraș, nu sat. Scormonim după puțină speranță acolo unde se poate. Ajungem la timp, autobuzul își înghite pasagerii și apoi îi scuipă unul câte unul sau în grupuri pe drumul ce se întinde de-a lungul falezei. Morgane se lipește de geam; e locul ei preferat; și își trage mânecile puloverului negru din material sintetic peste mâinile rănite. Părul ei lung, negru, ondulat și nasul drept îi conferă aerul unei prințese triste – culmea, când e atât de frumoasă. Eu, în schimb, nu sunt obiectul proiecțiilor nimănui: sunt liniștită, blondă, ștearsă, cu părul drept și nas acvilin. Îi privesc pe ceilalți elevi care urcă. Ce-o fi oare în capul lor, de se imbarcă în galera asta? Toți arată

la fel: un corp mare și moale, îngropat într-un hanorac prea larg, un corp care se înclină într-o parte sau alta sub greutatea unui rucsac imens. Zece kilograme de promisiuni: matematică pentru o carieră frumoasă de inginer, latină pentru École Normale Supérieure¹, istorie și geografie pentru un destin de jurnalist. Pe bune, însă, cine mai crede în asta? Pentru că a doua zi, când te trezești, e la fel: faci drumul în sens invers. Te scoli la șase și douăzeci, la șapte ieși din casa lipită de cea a vecinilor, singură, cu nenorocitul tău de rucsac plin de promisiuni. N-ai apucat să-ți termini biscuiții, e întuneric, frig și nu te conduce nimeni. Părinții tăi au plecat și mai devreme. Crezi că au timp să bea ceai de iasomie în timp ce răsfoiesc ziarul? Sunt deja la ferma de stridii, trudind din greu – așa că visele tale de adolescență rebelă... Dacă ai privi totul de sus, ai vedea zeci de zombi ieșind din căsuțele lor, mergând în același ritm, cu brațele atârând, cu capul ascuns în gulerul hanoracului ca să mai păstreze puțină căldură, cu pașii greoi de somn, îndreptându-se toți în direcția stației de autobuz Moulin de Craca, al cărei „r” a fost șters; o glumă proastă menită a-i face să râdă pe turiști, dar nu și pe tinerii din Plouhernes. Pentru că Moulin de Craca e monumentul nostru – singura moară de vânt de pe coasta de nord a Bretoniei care își produce singură făina. Îți spune ceva? Moara noastră, înfiptă pe faleză de două secole, e cam singurul lucru care funcționează cum trebuie la noi. Chiar dacă, la fel ca noi, n-a luat niciodată avânt.

Morgane mă ascultă cum mă aprind, mai spune uneori: Emmylou... apoi își scarpină dosul mâinilor. Are două surori și doi frați. La fel ca mine, nici ea nu există în propria familie. Prea mulți copii, prea multe datorii, prea multă muncă, prea mult din toate; părinții ei sunt absenți. Tatăl pescuiește în Atlanticul

de Nord, pe un trauler – un adevărat iad pe mare – iar mama e casieră la supermarket: acolo e cald, e adevărat, și se spune „bună ziua” și „mulțumesc” de patruzeci de ori pe zi, dar te uzează. Timpul? Nu există în familia ei, și nici în a mea. La orele de filozofie studiem noțiunea timpului și întrebările astea atât de pertinente: în ce măsură ne aparține timpul? În ce sens se poate spune că omul nu trăiește decât în prezent? Constituie timpul o limită pentru om? Este timpul dușmanul sau aliatul nostru? Dar cine are răgaz să-și pună astfel de întrebări? Și să le și răspundă? La noi, singurul răspuns e: N-am timp. Așa că eu mă sufoc, explodez, urlu, țip la părinții mei, la sora mea mai mică, Maëlle. Morgane, în schimb, se estompează, se micșorează, se restrânge în sine. Și se rănește. Ungھیile îi scrijelesc pielea de pe dosul mâinii drepte. Nu din vina ei, ci pentru că așa se manifestă boala. Îmi pun palma peste mâna ei și strâng ușor, ca să simtă căldura și să se vindece. Morgane și cu mine nu suntem rude; e mai mult de atât, ne-am ales una pe cealaltă. Își scoate walkmanul și își pune căștile, ascultă Jean-Jacques Goldman, pasiunea ei, iubirea vieții ei: *J'irai au bout de mes rêves, tout au bout de mes rêves*²... Eu prefer să visez în engleză: *But I still haven't found what I'm looking for*... U2 – asta e evadarea mea, viitorul meu. Ne-am jurat să scăpăm din mocirla asta, cu privirea îndreptată într-o singură direcție și anume în altă parte, foarte departe, cât mai departe posibil, dincolo de falezele cafenii, dincolo de nesfârșitele lande întunecate, dincolo de casele din granit roz murdărite de vremea rea.

Aici, până și rozul e stricat.

1. Una dintre cele mai prestigioase instituții de învățământ din Franța (n. trad.)

2. Îmi voi duce visurile până la capăt, până la capăt de tot (n. trad.)

Mirosul de țigări de foi îmi umple nările. Mă prefac că-mi place, dar de fapt duhnește. Mi-aș fi luat și eu țigări ca ceilalți, dar sunt prea scumpe, așa că m-am mulțumit cu micile trabucuri pe care tata le-a primit de la șeful lui. La noi nu se fumează, cutia stă pe comoda din salon, cu singurul rol de a fi expusă. Uneori, seara, când toți sunt deja în pat, mai fur câte una, mi-o înfig între buze, deschid fereastra camerei mele și privesc în noapte. Nu mă grăbesc. Rotesc piatra brichetei pe care am găsit-o într-unul dintre sertarele pline ochi cu nimicuri ale mamei. O scapăr de mai multe ori, pentru că îmi conferă o anume alură, pentru că prelungește momentul. Trag un fum – e cam tare, mă ametește puțin. Suflu fumul în întunericul de afară și îmi imaginez că sunt o avocată pariziană strălucită, care își analizează ultimul caz împreună cu un coleg; e târziu, biroul se golește și fumăm în timp ce bem un whisky să ne relaxăm. Uneori sunt o scriitoare care conversează cu propriile personaje în singurătatea serii. Îmi place să fiu și jurnalista de teren care își pregătește interviurile luându-și notițe într-un caiet uzat de călătorii, în timp ce fumează în barul unui hotel dubios din Medellín.

Dar în seara asta sunt doar eu însămi, și asta mă enervează la culme. N-am avut voie să o sun pe Morgane. E prea scump, stați prea mult la telefon, spune mama. Eu nu muncesc pentru ca tu să

stai la palavre. Asta e replica ei. Nu-și dă seama cât mă doare. Ea nu are nevoie să vorbească, dar eu – noi – da. Să vorbim, să ne descărcăm, să ne liniștim, să visăm; asta e balsamul nostru. Furia mi se izbește de pereții camerei mele de sub acoperiș. Mă simt minusculă și neputincioasă în casa asta cu două calcane. Mi-e rușine de cartierul ăsta unde s-a decis să fie îngămădiți cei mai săraci din oraș; un cartier bine delimitat, ca să nu se reverse în afară. Mă sufoc aici. Din fericire, am cărțile mele. Zeci de cărți de buzunar, care și-au trăit deja binișor traiul, pe care le adun din fața barăcilor de pe malul mării. Sunt mereu persoane care abandonează câteva, iar când am nevoie de un titlu anume, mă duc la piață, sâmbăta, la tipul ăla care vinde lăzi întregi, pentru un franc cartea. Mă entuziasmează mai mult decât să-mi cumpăr un pulover. Colocatarii de pe rafturile mele sunt cumsecade: Zola stă alături de Bret Easton Ellis, Maupassant împarte spațiul cu Raymond Carver fără nicio problemă. Asta e liniștea mea, anxiozitatea mea. Strivesc țigara de foi pe pervazul deja murdar al ferestrei; pauza s-a terminat. Le întorc spatele colocatarilor și reiau recapitularea la istorie pentru simularea la bacalaureat. Măine va fi poate mai interesant. Putem oricând să visăm.

„Jocurile de putere în relațiile internaționale din 1945 până în prezent.” De trei ore mângălim foile la examenul de istorie. Spinările sunt aplecate peste lucrări, frunțile sunt sprijinite de mâini, privirile se intersectează fugitiv, într-o atmosferă de epuizare și disperare. Mi-a rămas mai puțin de o oră să termin. Subiectul nu e palpitant, dar la materia asta mă străduiesc. Ca să devii jurnalist, e esențial, mi-a spus profesorul. Ușa se deschide. Directorul îi șoptește câteva cuvinte profesorului, care rămâne impasibil, căută din priviri, apoi se îndreaptă spre mine. Îmi spune în șoaptă să-mi iau lucrurile și să-l urmez pe director. Nu înțeleg, nu mă gândesc la nimic, fac ce mi se spune. Traversez un coridor lung și tăcut, ating în trecere zecile de paltoane agățate pe cuier; piei moi și fără formă, abandonate. Aud pașii rigizi și regulați ai directorului care dau tonul, apoi pe ai mei, care încearcă să țină pasul. Ajuns în biroul lui, îmi spune, stânjenit, că trebuie să ies din liceu – cineva vrea să-mi vorbească la poartă. Nu poate să-mi spună de ce, nu e de datoria lui. Cobor scările, număr treptele ca să nu-mi pierd echilibrul, ca să nu-mi pierd mințile, traversez curtea cu cei trei copaci golași care mimează pădurea.

Lângă poartă, zăresc o siluetă – pare tatăl Morganei. E unsprezece și zece. Ce caută aici? Prietena mea nu s-a urcat dimineață în autobuz, am crezut că e bolnavă; i se mai întâmplă. Deschid

poarta din dreapta, e grea și îmi lasă palma umedă. Bună ziua, Gérard... Zilele de pauză, departe de traulerul lui i-au șters trăsăturile de pe chip. Se apropie de mine, aud: ... ceva cu Morgane. Nu mai are vocea de marinăr. Nici vocea de tată. E o fantomă. Repetă, ca și cum și-ar cere iertare: S-a întâmplat ceva cu Morgane. S-a sinucis. Nu înțeleg propoziția asta. Și totuși, am auzit cuvintele astea la televizor, le-am citit în romane, sub toate formele, la toate timpurile. Deodată, mă prăbușesc.

Urâsc cântecul ăsta. Și totuși, l-am iubit atât de mult. Îmi amintesc ziua în care Morgane mi l-a făcut dezvăluit: era un frig cumplit, stăteam pe patul ei, la ea acasă, înfășurate în pătura ei pestriță, 100% poliester. A pus caseta în walkman și mi-a așezat căștile pe urechi. Textul acela sfâșietor s-a insinuat prin buretele găurit și moale: *Pentru că pleci*. Povestea cuiva pe care nu-l poți reține, a cărui inimă va bate în altă parte. Cineva pe care nu vrei să-l vezi plecând, dar căruia trebuie să-i dai drumul. Când le ascuți cu o prietenă, versurile lui Jean-Jacques Goldman te răscolesc până în străfunduri, dar rămâne doar un cântec, plecarea cuiva pe care nu-l cunoști, o poveste care te tulbură fără să te atingă cu adevărat; și tocmai asta e partea bună din nenorocirea altora. Dar când te privește pe tine... melodia asta e o mizerie, îți strivește ochii, îți izbește sufletul cu bolovani. Unele cântece n-ar trebui scrise. Sau, în orice caz, n-ar trebui ascultate niciodată. Iar acesta știu că-mi va însângera sufletul până la sfârșitul vieții.

Sicriul e așezat în mijlocul naosului. Pe lemnul lui neted și nou, o fotografie. În ea, chipul celei mai bune prietene ale mele. Zâmbitoare. Mă gândesc la ziua în care a zâmbit așa... Poate că era fericită atunci, poate își imagina viața minunată pe care urma s-o aibă, poate iubea persoana care făcea fotografia, poate zâmbea pentru că așa se face într-o fotografie. Îmi vine să vomit. Cât de

nepotrivit e zâmbetul ăsta... cât de tare doare aici. Dacă i s-ar fi spus: Fotografia asta va fi pe sicriul tău, va fi ultima ta imagine, zâmbetul tău în fața acestor chipuri umflate de tristețe, în fața celor apropiați veniți la slujba de rămas-bun, la «funeraliile» tale, cum spun adulții. Nu reușesc să fac o legătură între cutia aceea și chipul ei, între părinții, prietenii ei și preotul care aruncă o vâltoare de cuvinte despre ce va fi după, despre cealaltă viață, despre bucurați-vă-nu-e-decât-începutul. Nu înțeleg de ce afară e frumos, în timp ce, înăuntru, noi ne luptăm să supraviețuim durerii. Morgane s-a aruncat pe fereastra apartamentului în urmă cu o săptămână. Etajul cinci. Fără aripi. A căzut pe beton, în fața unor copii care se jucau. N-a lăsat nicio scrisoare; doar un gol pe care îl umplu cu întrebări. De ce voia să moară, de ce nu mi-a vorbit despre asta? De ce nu i-am fost noi de-ajuns? De ce nu i-am fost eu de-ajuns? Pe versurile și muzica asta care îmi taie cheful de viață, sicriul iese, îndreptându-se spre pământ, lângă ceilalți; toți acești morți, toată durerea asta... Apoi părinții ei ne invită la căminul cultural din Plouhernec. O atmosferă ciudată. Câteva baloane multicolore, farfurii de carton alb pline cu fursecuri, carafe cu suc de portocale și pahare din plastic transparent. Pare o petrecere de primă împărtășanie sau aniversarea unui copil de zece ani. Fotografia Morganei e pusă pe una dintre mese. O privesc și o întreb: Și eu cum o să scap de aici?